

Care criteriile de admitere la Masa Domnului sunt biblice?

Câmpul de tensiune dintre indiferență și sectarism

SoundWords

© SoundWords, Online începând de la: 08.10.2018, Actualizat: 08.10.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuție. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: 1 Corinteni 10.14-22; 11.23-30

Ce se înțelege de fapt prin expresia „criterii de admitere”?

Prin „criterii de admitere” înțelegem criteriile după care cei care se strâng pe baza învățăturii Noului Testament decid să lase sau să nu lase pe cineva să ia parte la Masa Domnului.

De ce aceste gânduri cu privire la tema „criterii de admitere la frângerea pâinii”?

La frângerea pâinii este vorba de „ultima dorință” a Domnului înainte de a muri pe cruce. În timpuri când toleranța și indiferența iau proporții și între credincioși, este necesar mai mult decât oricând, să ne ocupăm cu această temă. Indiferența cu privire la această temă ar fi cu siguranță greșită. Este absolut necesar să ne preocupăm astăzi din nou cu ea, deoarece noi avem astăzi cu totul alte condiții decât, de exemplu, acum cincizeci sau o sută de ani. Și nu în cele din urmă suntem solicitați să avem noi înșine o convingere pe care o putem justifica prin Cuvântul lui Dumnezeu.

Vrem ca preocuparea cu această temă să dea naștere la meditare asupra ei și nu are pretenția să fie completă sau să fie singura interpretare corectă. Nici nu trebuie să se nască impresia de acuzare a unor creștini dintr-o grupare sau denominațiune oarecare, sau că vorbim rău despre ei. Vrem să ținem seama și de faptul, că lipsa de cunoaștere joacă un rol mare la mulți. Prima noastră dorință trebuie să fie întotdeauna, să vedem una pe toți copiii împrăștiați ai lui Dumnezeu, căci pentru aceasta a venit Hristos, nu – mai mult chiar, pentru aceasta a mers de bună voie la moarte (Ioan 11.53).

Ni se pare necesar, să ne ocupăm cu această întrebare, deoarece în unele comunități de credință nu se (mai) vorbește deloc despre această temă, iar în altele, această temă este așa de mult accentuată, că există pericolul să se introducă lucruri alături de Scriptură, care vor duce mai degrabă la despărțirea poporului lui Dumnezeu, decât la unirea lui. Nu dorim prin acest articol să accentuăm nici indiferența și ușurătatea, și nici să nu trecem cu vederea pericolul de a cădea în sectarism în privința aceasta.

Nu degeaba ne solicită Scriptura în multe locuri să nu ne abatem nici la „dreapta” și nici la „stânga”, ci să mergem pe drumul »prin mijlocul cărărilor neprihănirii« (Proverbe 8.20). Și cu siguranță Scriptura ne spune aceasta, nu pentru că aceasta nu ar fi o problemă pentru noi, ci pentru că este o slăbiciune omenească și strădania firii noastre să alunece într-o extremă sau alta.

Noi putem să biruim această slăbiciune omenească, dacă ne preocupăm mult cu Cuvântul lui Dumnezeu și nu neglijăm părtașia cu Domnul Isus. Eclesiastul spune în capitolul 7 versetul 18: »... căci cine se teme de Dumnezeu, scapă din toate acestea« (adică de cele două extreme și de urmările lor) (Eclesiastul 7.18). Niciodată nu vom birui această slăbiciune, dacă aceste exerciții spirituale dinaintea Domnului le vom înlocui cu oarecare reguli și legi. Desigur este simplu, dacă hotărâm, că numai aceia au dreptul să ia parte la frângerea pâinii, care merg cu

„noi” pe același drum. Și este tot așa de simplu, dacă stabilim că poate lua parte, oricine zice că este creștin. Dar în afară de faptul că această metodă este probabil simplă, nu se recunoaște nimic duhovnicesc în ea.

Dar pentru ce oare o regulă de primire la Masa Domnului?

Unii consideră, că este o aroganță să ai reguli de primire sau cel puțin unele principii de admitere a persoanelor străine. Dar dacă citim superficial Cuvântul, sau nu-l cunoaștem așa bine, putem într-adevăr să gândim, că toate acestea nu sunt necesare, căci în 1 Corinteni 11.28 se spune: »Fiecare să se cerceteze dar pe sine însuși, și așa să mănânce.« Nu este deci de mirare, că în multe cercuri creștine se procedează exact după acest principiu și deseori cu convingerea, că este corespunzător cu voia Domnului. La aceasta ar trebui probabil să gândească toți aceia, care clatină imediat capul cu privire la o astfel de comportare și atacă cu cuvintele „indiferență”. Dacă Domnul pe lângă responsabilitatea personală ne-a arătat în Cuvântul Său și unele învățături de bază cu privire la responsabilitatea comună, atunci aceasta ar trebui să ne facă să mulțumim și să dăm aceste lucruri mai departe, așa cum se cuvine.

Cuvântul lui Dumnezeu ne învață în multe locuri, că noi nu trebuie să fim în legătură cu răul. Se spune: »Feriți-vă de orice se pare rău« (1 Tesaloniceni 5.22). Noi nu trebuie să primim în casă, pe cel care nu aduce învățătura lui Hristos (2 Ioan 10) și nici să nu avem părtășie și să nu mâncăm cu unul care este numit frate și trăiește în curvie (1 Corinteni 5.11). »Să nu-l primiți în casă« sau »nu trebuie să mâncați« înseamnă același lucru. „A mânca” sau „a primi în casă” înseamnă întotdeauna părtășie. Dacă s-a înțeles odată acest lucru, atunci vom înțelege și de ce frângerea pâinii este o masă de părtășie. Părtășia este prezentată simbolic prin frângerea pâinii. În 1 Corinteni 10.16 se spune: »... împărtășirea cu trupul lui Hristos«. Noi nu dăm numai mărturie vie despre un trup, ci înseamnă și părtășie între noi, »căci toți luăm o parte din aceeași pâine« (1 Corinteni 10.17).

Citim în 2 Timotei 2.18 despre Imeneu și Filet, care au adus o învățătură care »răstoarnă credința unora«. Acești doi bărbați erau exemple ale vaselor de necinste, cu privire la care apostolul spune: »dacă cineva se curățește de acestea, va fi un vas de cinste ...« (2 Timotei 2.21). Aceasta înseamnă deci, că noi nu trebuie să avem nici un fel de părtășie cu astfel de oameni, care au o învățătură, care atacă fundamentele credinței noastre. Și aceasta este desigur în primul rând o chestiune personală, căci s-a scris tânărului Timotei.

Toate aceste locuri ne fac să gândim la întrebarea, care sunt criteriile de primire, de care, pentru onoarea Domnului, trebuie necondiționat să ținem seama. Desigur, nu este vorba de a scotoci în viața personală a unui credincios, ci exclusiv de conștiința responsabilității noastre, cu cine avem părtășie. Și aceasta cu atât mai mult, cu cât în zilele noastre sunt așa numiții creștini, care nu au absolut nici un fel de probleme, de exemplu, cu viața sexuală înainte de căsătorie, cu homosexualitatea și alte păcate grozave, și pe care sau le aprobă, sau sunt indiferenți față de ele, sau nu se distanțează așa cum se cuvine de ele, ca să nu mai vorbim de învățăturile îngrozitoare care s-au strecurat în creștinătate pe parcursul istoriei. Deja în timpul apostolului Pavel erau relații rele, în care se aflau creștinii – vezi 1 Corinteni 5. Și atunci nu era așa, că se invita la frângerea pâinii, cu fraza: „Oricine iubește pe Domnul Isus, este

cordial invitat să ia parte la frângerea pâinii.” Din multe locuri din Scriptură rezultă opusul (de exemplu Faptele Apostolilor 18, 27; vezi mai departe). Nici apostolul Pavel nu a fost primit cu brațele deschise în Ierusalim, numai pentru că a zis: „Și eu sunt acum creștin și iubesc pe Domnul.” Abia după ce Baraba a depus mărturie, apostolul Pavel a fost primit (Faptele apostolilor 9.27,28). Dar astăzi, când mulți se numesc creștini și pretind că iubesc pe Domnul, este cu atât mai important să ne gândim la aceste lucruri, căci din păcate este așa, că există o mulțime de creștini cu numele și probabil mulți cu adevărat născuți din nou, care trăiesc în cele mai rele relații morale și învățături rele, sau stau indiferenți față de ele.

S-ar putea argumenta, că noi nu-l cunoaștem acela care vine la noi și nu știm ce este cu unul sau cu altul. Și pentru că nu știu, nu sunt răspunzător să vorbesc cu el despre această temă. Desigur, felul aceasta de gândire este simplu, dar nu este duhovnicesc. Chiar dacă este adevărat, că Noul Testament nu ne învață în nici un loc, că prin contact inconștient cu răul ne murdărim, totuși Noul Testament ne învață clar, că suntem trași la răspundere pentru lucrurile pe care am fi putut să le știm (Luca 12.47,48; 1 Timotei 5.22). Domnul ne-a dat și responsabilitatea unul pentru celălalt. Nesocotirea acestui fapt ar însemna răstălmăcirea Cuvântului. Dar ca să spunem încă o dată și mai clar acest lucru, Domnul nu ne-a dat misiunea să jucăm rolul polițiștilor de moravuri și să forăm atât de mult, până când vom găsi ceva, care ar putea să împiedice participarea la Masa Domnului.

În acest articol nu vrem să stabilim reguli noi, care depășesc Scriptura, cu privire la aceste lucruri, sau să oferim o rețetă valabilă pentru toate cazurile întâlnite în practică. Este vorba, ca noi să ne sensibilizăm cu privire la aceste întrebări, ca să rămânem numai la Sfânta Scriptură, sau să ne reîntoarcem la acest fundament. Dacă acest articol va produce aceasta, ar fi un câștig mare.

Cine are dreptul să ia parte la Masa Domnului?

Scriptura ne arată în 1 Corinteni 10.17, că înainte de toate, principial toate mădularele trupului au dreptul să ia parte la frângerea pâinii: »Căci toți luăm o parte din aceeași pâine.« Niciunul din cititorii noștri nu ar trebui să aibă probleme cu aceste principii de bază. Fiecare creștin născut din nou este invitat să ia parte la Masa Domnului.

Nu există nici o excepție?

Ba, da, Scriptura cunoaște excepții. Așa ne spune 1 Corinteni 10.21: »*Nu puteți* bea paharul Domnului și paharul dracilor; *nu puteți* lua parte la Masa Domnului și la masa dracilor.« Și în versetul 20 se spune: »Și eu *nu vreau* ca voi să fiți în împărtășire cu dracii.«

Acesta este singurul loc din Biblie, care se referă direct la un criteriu de participare la Masa Domnului. De aceea se pune pentru noi întrebarea, dacă acest loc din Scriptură nu a dat naștere astăzi în Europa de vest la multe îngrădiri. În unele state africane cu religie naturală se poate imagina că astfel de cazuri ar putea să se întâlnească. Dar în țările din vest ar fi o excepție.

O altă realitate se deduce firește din cele tocmai spuse. Cei necredincioși – aceștia sunt toți

cei care nu sunt mădulare ale trupului lui Hristos – nu au dreptul să ia parte la Masa Domnului. Căci participarea la Masa Domnului exprimă părtășia trupului lui Hristos și totodată legătura cu Domnul, căci este masa Sa, trupul Său și sângele Său. 2 Corinteni 6.14,15 ne spune în privința aceasta: »Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunericul? Ce înțelegere poate fi între Hristos și Belial? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios?«

Și în afară de acestea nu mai sunt alte excepții?

Cu această întrebare ajungem la un punct important. Sunt și alte excepții, dar ele sunt derivări de la motivele generale care împiedică părtășia creștină. Așa a fost cu 2 Corinteni 6 (părtășia cu cei necredincioși). Dacă oricum nu am voie să întreprind lucruri în comun cu cei necredincioși, atunci eu nu pot mânca împreună cu ei la Masa Domnului, care este o expresie deosebită a părtășiei. Aceasta este cea drept o concluzie, dar ea este absolut necesară.

Sunt astfel diferite puncte, care fac ca părtășia între cei credincioși să fie imposibilă:

I. Umblarea rea (de exemplu în sensul din 1 Corinteni 5)

Aici este vorba de fapte, care descoperă o stare morală rea, care se găsește la cineva care »își zice frate« (1 Corinteni 5.11). (Observație: nu este vorba dacă cineva este cu adevărat un frate sau o soră, ci dacă cineva se consideră creștin, respectiv, frate sau soră, și este cunoscut ca atare!) În privința aceasta sunt enumerate următoarele stări: curvia, lăcomia, închinarea la idoli, defăimarea, beția, zgârcenia. Această listă este completată, câteva versete mai departe, cu hoția, preacurvia și practicarea homosexualității. Aceste stări caracterizează pe cineva, care se socotește frate în Domnul, și care este recunoscut ca fiind curvar, lacom, închinător la idoli, defăimător, și așa mai departe. Că această listă nu este completă, se vede din faptul, că, de exemplu, lipsește crima. Există deci cu siguranță și alte stări, care fac pe cineva inapt pentru părtășia celor credincioși.

II. Învățăături rele, care atacă fundamentele creștinismului (de exemplu: în Epistola către Galateni; 2 Timotei 2) sau lezează Persoana Domnului (2 Ioan).

În 2 Timotei 2.17,18,21 se spune:

2 Timotei 2.17,18,21: Și cuvântul lor va roade ca cangrena. Din numărul acestora sunt Imeneu și Filet, care s-au abătut de la adevăr. Ei zic că a și venit învierea, și răstoarnă credința unora. ... Deci dacă cineva se curățește de acestea, va fi un vas de cinste, sfințit, folositor stăpânului său, destoinic pentru orice lucrare bună.

Aici este vorba deci de persoane, care au adus o învățătură, care »răstoarnă credința unora«. Timotei nu numai că trebuie să li se împotrivescă, ci el trebuie să se despartă de ei. Numai așa putea să fie un vas de cinste, folositor Stăpânului. Și în zilele noastre sunt persoane care »distrug credința unora«, de exemplu persoane care tăgăduiesc siguranța mântuirii, inspirația Bibliei sau învierea trupului, etc.

În 2 Ioan 9-11 se spune:

2 Ioan 9-11: Oricine o ia înainte, și nu rămâne la învățătura lui Hristos, nu are pe Dumnezeu. Cine rămâne în învățătura aceasta, are pe Tatăl și pe Fiul. Dacă vine cineva la voi, și nu vă aduce învățătura aceasta, să nu-l primiți în casă, și să nu-i ziceți „Bun venit!” Căci cine-i zice „Bun venit!” se face părtaș faptelor lui rele.

Aici este vorba de «învățătura lui Hristos» și de cineva, care nu aduce această învățătură. Deci nu este vorba că cineva, undeva într-o Adunare învață de la amvon o învățătură rea, ci este vorba de un om care vine la o femeie și nu îi aduce o anumită învățătură despre persoana Domnului Isus. El poate pretinde că crede în Hristos, dar dacă de exemplu pune la îndoială divinitatea sau natura umană desăvârșită a Domnului, atunci o astfel de persoană nu trebuie primită în casă, și nici măcar să nu fie salutată. Apostolul Ioan dorea ca această femeie să nu aibă sub nici o formă părtașie cu un astfel de om rău, căci atunci ea va fi părtașă la faptele lui rele (versetul 11). Ea ar fi atunci indiferentă în inima ei față de dezonorarea care se face Domnului prin faptul că cineva se prezintă ca învățător creștin, dar nu respectă adevărul cu privire la Persoana lui Hristos. Și în zilele noastre sunt oameni care nu mai cred că Domnul Isus este cu adevărat Dumnezeu, sau că El este cu adevărat om.

III. Legătura cu persoane rele (de exemplu, potrivit cu 2 Ioan 11)

Această formă de legături de părtașie între credincioși este cel mai puțin ținută în seamă; de cele mai multe ori din simpla necunoaștere, dar câte o dată și din cauză că acest adevăr este foarte greu de realizat și produce multe neazuri în practică. Dar ce înseamnă aceasta?

La punctul I. și II. am găsit persoane care dezonoarează pe Domnul prin rău moral sau prin învățături rele – ei dezonoarează Numele Domnului. Ei se numesc creștini și trăiesc evident în păcat sau aduc o învățătură rea. Sunt persoane caracterizate de păcat și nu vor să se lase de el. Am văzut, că noi nu trebuie să avem nici un fel de legături de părtașie cu aceste persoane; Scriptura spune, că noi nu trebuie să mâncăm cu ele și nici să nu le salutăm. Dar s-ar putea să fie și creștini, care vor să practice mai departe legătura cu ele – deoarece acela sau aceea sunt oameni simpatici! Ei se comportă așa fel, ca și cum acești oameni caracterizați prin păcat sau prin învățături rele nu ar fi deloc răi. Dar Sfânta Scriptură ne spune în 2 Ioan 11, că noi ne facem atunci părtași la faptele lor rele. Noi înșine nu vrem să trăim în acele păcate îngrozitoare, și nici nu vrem să sprijinim învățăturile greșite, dar printr-o conștiință legătură de indiferență devenim părtași la faptele rele ale altora. Nu că prin darea mâinii devenim părtași printr-o formă mistică, ci indiferența din inima mea (Marcu 7.21) față de răul vizibil și de dezonorarea care se aduce Domnului prin aceasta, ne face să devenim părtași la păcatele altora. Acesta este un gând foarte serios, dar cu toate acestea nu mai puțin biblic. Cine respinge aceasta este obligat să dea o explicație rațională la a doua Epistolă a lui Ioan, dacă nu vrea să declare această pagină din Scriptură ca fiind fără valabilitate. Că la tratarea acestor întrebări sunt desigur diferențe, dacă ești înșelătorul sau ești cel înșelat, nu ar trebui să dea probleme nimănui.

Cu astfel de persoane, ca cele descrise la punctele I.-III., nu trebuie să avem deci nici un fel de părtașie. Aceasta nu înseamnă numai, că noi nu trebuie să avem nici un fel de părtașie cu

ele la Masa Domnului, ci aceasta înseamnă (și chiar în primul rând!), că noi nu putem merge nici în concediu cu astfel de persoane, sau să întreprindem alte activități comune. Părtășia creștină trebuie total întreruptă: nici un salut, nici o discuție, nici o primire în casă, nici o mâncare împreună, și așa mai departe. Această comportare drastică este necesară, căci nu este vorba de păreri diferite sau de diferențe în interpretarea Scripturii, ci de rău moral, sau învățătură rea, sau indiferență față de acestea. Se întâlnesc câteodată din aceia care consideră, că nu se poate frânge pâinea cu unul sau cu altul, dar care nu au nici un fel de probleme să salute pe stradă cu o îmbrățișare pe acești creștini, sau chiar să meargă cu ei în concediu. Dacă cineva este așa de rău, că nu pot lua parte împreună cu el la Masa Domnului, atunci nu voi putea nici să-l îmbrățișez pe stradă și nici nu voi putea merge în concediu cu un astfel de creștin.

Cum se poate constata, că cele trei criterii de mai sus sunt respectate?

În privința aceasta sunt principial două posibilități: sau se are o recomandare (sau scrisoare de recomandare) din partea fraților (vezi de exemplu Romani 16.1; Filipeni 2.29; Coloseni 4.10) de încredere, sau se poartă o discuție personală cu persoana care solicită participarea la Masa Domnului, și se încearcă să se lămurească aceste criterii, dar nu trebuie să se joace rolul de detectiv, dar nici să nu se practice indiferența față de sfințenia Domnului. Domnul are totdeauna multă răbdare cu slăbiciunea, dacă noi nu ne facem vinovați de indiferență.

Ce este de făcut, dacă eu sunt într-o Adunare în care nu există aceste criterii de primire, sau ele nu sunt acceptate?

Dacă aceste criterii nu sunt (probabil în primul rând din cauza necunoașterii!), atunci în primul rând trebuie stat de vorbă cu cei care poartă responsabilitatea în Adunare. Dacă aceasta nu este posibil, sau aceștia resping să acționeze potrivit cu aceste criterii biblice, atunci Adunarea este principial deschisă pentru părtășia cu persoane, pe care Scriptura le denumesc ca »răul« (1 Corinteni 5.13) sau ca »părtași la fapte rele« (2 Ioan 11). O astfel de Adunare a uitat, că noi vrem să serbăm cina la Masa Domnului, unde El este Gazda și Domnul casei, și noi nu avem voie să deschidem această masă pentru rău. În viața personală este pentru noi ceva absolut normal, ca eu să nu invit pe cineva în casa părintească, care „afară” vorbește rău despre tatăl meu, sau probabil răspândește minciuni despre el. Aceasta ar contrazice și principiul Casei lui Dumnezeu, căci în Psalmul 93.5 se spune: »Sfințenia este podoaba Casei Tale, Doamne, pentru totdeauna.« Adunarea este comparată în Noul Testament și cu Templul. Și esențialul Templului în Vechiul Testament este în primul rând sfințenia. Aceasta nu este împotriva principiului, că Dumnezeu este dragoste. La interpretarea acestor principii va fi întotdeauna slăbiciune și nereușită. Va trebui verificat permanent, ca să nu se abată nici la stânga nici la dreapta. Domnul va avea totdeauna multă răbdare cu necunoașterea. Dar cine se împotrivesc principial acestor trei criterii, nu este altceva, decât unirea indiferenței cu Masa Domnului. Și că Domnul ne-a încredințat responsabilitatea pentru Adunarea Sa, pentru Casa Sa, pentru Templul Său, pentru clădirea Sa, rezultă din multe locuri din Scriptură (de exemplu: Matei 18.15-20; 2 Corinteni 11.1,2).

Ce înseamnă, dacă noi introducem criteriile suplimentare de admitere?

Dacă introducem criteriile care ies din cadrul Sfintei Scripturi, aceasta nu înseamnă altceva, decât sectarism. Totdeauna când creștinii pun pe prim plan o părere cu privire la învățătură (aceasta nu înseamnă neapărat o învățătură rea, așa cum este cazul cu martorii lui Iehova, sau cu mormonii) și din aceasta nu trag concluzii admisibile și apoi încearcă să impună altora această părere, atunci ei constituie o grupă în jurul unei păreri de învățătură (de exemplu, accentuarea excesivă a botezului, a Duhului Sfânt, a pretenției funcției de apostol, a poruncii cu privire la Sabat, și așa mai departe – vezi de exemplu 1 Corinteni 1; 11.19 și Galateni 5.20). Tot așa se poate accentua așa de excesiv adevărul cu privire la Masa Domnului, că în cele din urmă se ajunge la condiții speciale, care nu se pot justifica prin Cuvântul lui Dumnezeu, ca să se permită participarea cuiva la Masa Domnului. „Cei încercați” între creștini sunt aceia care nu se lasă atrași într-o partidă oarecare, ci stau deasupra și se țin strânși de unitatea Duhului (1 Corinteni 11.19) și nu pierd din inimă gândul: »este un singur trup« (Efeseni 4.4). Din aceste motive este așa de important ca să fii în clar cu privire la ce spune Sfânta Scriptură despre „participarea la Masa Domnului”, și care sunt părerile și concluziile noastre, dacă vrem să nu ne facem vinovați de sectarism. În Galateni 5.20 această alcătuire de secte (de grupe) este caracterizată ca roadă a firii pământești și este pusă în rândul păcatelor, ca de exemplu închinarea la idoli, curvia, pizma și uciderile.

Care sunt criteriile de admitere la Masa Domnului, care sunt în afara Scripturii?

Principial sunt multe (probabil mai multe decât sectele). Vrem să ne referim la unele criterii, despre care știm, că se întâlnesc des la aceia care spun că sunt credincioși Bibliei (în unele privințe pe drept!). Următoarele puncte sunt foarte specifice anumitor grupe din creștinătate. Cititorii, pentru care aceste puncte nu sunt valabile, se pot gândi, care sunt criteriile suplimentare, pe care grupa lor proprie le-a introdus.

a) Se spune: cineva care vine dintr-o Adunare, care este despărțită de propria grupă, nu poate lua parte la Masa Domnului.

Biblia nu cunoaște nici un cerc de frați și surori, care este mai mic decât trupul lui Hristos. Și Efeseni 4.3 (unde este vorba de unitatea Duhului) privește întreg trupul – chiar dacă păstrarea unității nu este posibilă cu unii credincioși, deoarece ei se separă cu învățături speciale, pe care Scriptura nu le cunoaște, sau din cauza răului se fac incapabili pentru aceasta. Trebuie respinși frații și surorile, care vin dintr-o Adunare, de care s-a despărțit, pentru că s-a considerat, că acolo nu se strâng pe baza aceluiași principii? Gândurile prezentate mai sus, ne arată că Biblia nu îndreptățește aceasta. Faptul că Adunările nu se strâng conform criteriilor pe care noi le considerăm că sunt biblice, nu este un motiv să se interzică participarea la frângerea pâinii a fraților și surorilor individuali din aceste Adunări. Dacă noi vrem să frângem pâinea numai cu persoanele care gândesc la fel ca noi în toate punctele Scripturii, atunci părăsirea este de neimaginat. Dacă noi găsim concordanță în fundamentele credinței creștine, atunci noi trebuie să primim cu toată inima pe orice copil al lui Dumnezeu,

care vine cu o inimă curată. Aceasta este datoria noastră, conform cerințelor Duhului lui Dumnezeu: »Așa dar, primiți-vă unii pe alții, cum va primit și pe voi Hristos, spre slava lui Dumnezeu« (Romani 15.7)! Aceasta nu are absolut nimic a face cu faptul, că probabil noi înșine nu avem îndemnul să luăm parte la Masa Domnului în Adunarea din care vine acea persoană, deoarece acolo sunt învățate lucruri, care, după înțelegerea pe care o avem noi din Scriptură, sunt greșite.

b) Se spune: Cineva care vine dintr-o Adunare independentă nu poate lua parte la Masa Domnului.

Desigur, independența este de condamnat. Prin independență înțelegem, că o adunare locală nu recunoaște hotărârea unei alte adunări locale, luată în concordanță cu Scriptura, cu privire la ea și ea ia decizii proprii cu privire la această temă. Premiza pentru o hotărâre în concordanță cu Scriptura este, că în acest caz este vorba de o problemă locală legată de dezlegare sau legare, când în Numele Domnului se rostește sentința (Matei 18.18). O astfel de hotărâre este recunoscută în cer și are valabilitate pe pământ. Nerespectarea unei astfel de hotărâri este împotriva gândurilor Sfintei Scripturi prezentate în Matei 18.18. În nici un caz independența (indiferența față de celelalte Adunări) nu trebuie pusă pe aceeași treaptă cu caracterul deschis (indiferență față de Hristos). Dumnezeu Însuși ne poruncește în Cuvântul Său, să respingem pe oricine nu aduce învățătura lui Hristos (2 Ioan). Aceasta este cu totul altceva, decât respingerea unei persoane din cauza independenței. Nici o rătăcire bisericască și nici adevărul cu privire la existența unui singur trup nu ar putea justifica o severitate ca aceea pe care o cere a doua epistolă a lui Ioan.

c) Se spune: Cineva nu poate lua parte la Masa Domnului, dacă vine dintr-o Adunare cu care suntem „în părtășie”, și din care a plecat din cauza conștiinței lui.

Este un lucru trist, când cineva părăsește Adunarea din care face parte, pentru că acolo nu mai este posibil un drum al păcii. Dar dacă nu este o umblare rea (cu privire la morală, învățatură și legături), atunci Biblia nu cunoaște nici un motiv ca acești frați și aceste surori să fie respinse. În privința aceasta nu se găsește nici un indiciu în Scriptură, că acestor frați și acestor surori ar trebui să li se interzică participarea la frângerea pâinii, numai din cauză că au plecat de acolo, atâta timp cât cercetarea adunării natale nu a condus la concluzia, că trebuie să li se interzică, și mai ales atunci când adunarea natală confirmă că la acești frați și la aceste surori nu este nici un „rău” personal. În afară de aceasta, trebuie să ne gândim, că noi putem vorbi despre un cerc de Adunări, despre care presupunem că se comportă după aceleași criterii de primire la Masa Domnului și au aceleași învățături, dar că această presupunere nu are nevoie să fie confirmată de practică și din păcate nici nu este confirmată – așa cum noi înșine putem confirma! Noi zicem într-adevăr despre aceste Adunări, că „sunt cu noi în părtășie”, dar trebuie să reținem, că Scriptura din principiu nu cunoaște alte cercuri mai restrânse de părtășie, decât acela al unui trup. În această privință acest mod de exprimare dă de gândit. Faptul că cineva pleacă din motive de conștiință din Adunarea A a unui astfel de cerc la Adunarea B a aceluiasi cerc și drept urmare poate să ia naștere o problemă pentru ambele Adunări, ca să rămână împreună în același cerc, rămâne la aprecierea lor ca să facă aceasta. Dar nu este nici un motiv, să se interzică părtășia fraților și surorilor, cărora nu li se poate dovedi nimic rău potrivit criteriilor de la I. la III.

d) Se spune: Cine vine dintr-o Adunare în care se învață lucruri contrare Scripturii nu are voie să ia parte la Masa Domnului.

[Remarcă: nu este vorba de probleme fundamentale, ca de exemplu, cu privire la persoana Domnului sau cu privire la fundamentele credinței, ci de învățături, care se abat de la înțelegerea pe care noi o avem cu privire la Scriptură, în puncte cum ar fi bătrânii, răpirea, rânduirea de predicatori, adevărul cu privire la unitatea trupului, și așa mai departe.]

Acesta este un criteriu, care de fapt face imposibil (căci în practică nu se merge așa de departe inconsecvent), ca creștini hotărâți, convinși, să poată avea vreodată părtășie la frângerea pâinii. Mulți credincioși (chiar și „frați”) din lume nu gândesc la fel despre anumite teme din Scriptură (botez, slujba bătrânilor, venirea Domnului înainte sau în timpul Necazului cel mare, slujirea de vestire a Cuvântului, independența, etc.). În definitiv cu siguranță nu sunt doi credincioși în lume, care văd la fel toate lucrurile Scripturii. Fiecare creștin hotărât, convins, este în mod necesar convins pentru sine că părerea lui despre Scriptură este corectă, iar a celorlalți este contrară Scripturii, căci altfel el – deoarece este convins și hotărât – ar urma părerea altora cu privire la Scriptură. Aceasta ar avea ca urmare, dacă criteriul de mai înainte este corect, că nu ar mai fi absolut deloc posibilă părtășia la frângerea pâinii, dacă se acționează consecvent.

Sunt unii, care merg așa de departe, că învățătura despre adevărul referitor la „un trup” îl pun pe aceeași treaptă cu greșelile fundamentale despre credință, sau despre persoana Domnului. Ei dau acest adevăr drept motiv pentru separare. Ei cred că nu pot avea părtășie cu credincioșii la Masa Domnului, care în privința aceasta au o altă părere. De fapt toate sectele se fac vinovate de punerea răătăcirilor bisericesti pe aceeași treaptă cu adevărul despre persoana Domnului, și învățături care atacă fundamentele creștinismului. Dacă este o legătură a Adunărilor (Faptele apostolilor 15; Coloseni 4.16; Apocalipsa 2;3; 1 Corinteni 1; 12; și alte locuri; Efeseni 4) și Duhul lui Dumnezeu se ostenește să ducă pe credincioși într-o direcție, aceasta nu înseamnă însă, că dacă unitatea nu este prezentă, trebuie să te desparți imediat (sub forma: niciunul din credincioșii din astfel de Adunări nu au voie să ia parte la frângerea pâinii) – cu excepția, că este vorba de adevăruri fundamentale ale creștinismului. Dar la multe din despărțirile de astăzi este vorba de regulă nu de fundamente ale credinței, ci de diferențe de interpretare a Scripturii cu privire la problemele bisericesti, de exemplu despre adevărul „este un trup”.

e) Se spune: cineva are părtășie cu altcineva, care are părtășie cu cineva care are o învățatură greșită (întinarea înlănțuită!)

Acest caz este deseori justificat prin aceea, că și legăturile inconștiente cu răul întinează.

Așa se spune de exemplu în „Zusammenkommen um zu dienen”, Beröa-Verlag, pag. 113:

Dar așa cum am văzut, toți cei care stau în părtășie la o astfel de masă, sunt răspunzători în comun, *fie că știu sau nu știu* despre un rău oarecare, care este legat de această masă.

Învățătura Noului Testament nu cunoaște întinarea prin legături inconștiente cu răul, spre deosebire de învățătura Vechiului Testament. În privința aceasta se argumentează uneori cu următoarele locuri din Scriptură, ca să se arate, că simplul contact exterior (nu indiferența conștientă) cu răul, întinează. Vrem să atenționăm la modul general cu privire la pericolul unor argumentări de felul acesta, și anume, din studiul izolat al unui loc din Scriptură să se tragă concluzii. În primul rând, trebuie întotdeauna ținut seama de contextul în care se află locul acela, și în al doilea rând, întotdeauna trebuie lăsată să cadă lumina întregului Cuvânt al lui Dumnezeu pe locul acela. În continuare prezentăm locurile din Scriptură cu care se argumentează, (atragem atenția, că de regulă următoarele puncte nu sunt învățate public, și chiar dacă se face, atunci are loc numai în cazuri izolate, dar aceste gânduri sunt tot mai mult răspândite printre credincioși. Deseori se poate găsi argumentarea și în scrisorile de despărțire):

- **Se spune:** “nici un fel de legături” (1 Corinteni 5.11) este o comportare exterioară. Trebuie renunțat la contactul exterior cu răul, căci contactele exterioare întinează.
Comentariu: “Nici un fel de legături” din 1 Corinteni 5.11 este consecința despărțirii interioare de rău, așa cum o găsim prezentată în versetele anterioare: mâhnirea dă naștere la darea afară a răului, la măturarea aluatului vechi, la participarea la sărbătoare în curăție și adevăr.
- **Se spune:** “Mâncatul și băutul la masa dracilor” (1 Corinteni 10.20) era o activitate exterioară, care întina.
Comentariu: În 1 Corinteni 10.20, întinarea este urmarea indiferenței față de porunca clară din Faptele apostolilor 15.28. Întinarea constă în indiferența din propria inimă – vezi Marcu 7.21.
- **Se spune:** “leșiți din mijlocul lor” (2 Corinteni 6.17) este o acțiune exterioară, ca și “nu atingeți”.
Comentariu: În ceea ce privește 2 Corinteni 6.17, acesta este evident un citat din Vechiul Testament și contextul (vezi versetele anterioare) ne face clar, că este vorba de părtășia conștientă (cu cei necredincioși, cu fărădelegea, cu întunericul, cu Belial, și așa mai departe).
- **Se spune:** “să primiți în casă” și “să salutați” (2 Ioan 10), sunt acțiuni exterioare, care ne întinează.
Comentariu: În 2 Ioan trebuie să fie clar pentru femeie, că acela care o întâmpină are o altă învățătură decât învățătura lui Hristos, căci atunci versetul 10 nu are nici un sens. Deci și aici devii părtăș la faptele rele, dacă ești conștient de faptele rele.
- **Se spune:** contactul exterior cu “vasele de necinste” (2 Timotei 2.21) întinează, căci numai despărțirea de ele curățește.
Comentariu: 2 Timotei 2.21 se referă la aceia care sunt conștienți în părtășie cu aceia care lezează fundamentele creștinismului. Și aici se arată indiferența din inima lor față de acest rău.
- **Se spune:** Dacă cineva își pune în grabă mâinile (1 Timotei 5), prin aceasta poate să

vină în părtășie cu păcatele, despre care mai înainte nu știa nimic.

Comentariu: Cel mult, dacă în mod greșit se citește în 1 Timotei 5: „Să nu-ți pui mâinile peste nimeni în grabă, *ca prin aceasta* să nu te faci părtași păcatelor altora”, în loc »să nu te faci părtași păcatelor altora«, s-ar putea ajunge la un astfel de gând. Dar și în acest loc este vorba, să nu te faci vinovat de indiferență, neîmplinindu-ți responsabilitatea pe care o ai.

f) Se spune (din fericire, mai rar): O soră nu poate lua parte la frângerea pâinii, dacă ea insistă să poarte pantaloni.

(Aceasta este în definitiv un caz particular de la punctul d.)

Aici se face referire la o presupusă poruncă a Domnului din Deuteronomul 22. Această temă am tratat-o detaliat cu o altă ocazie. Aici numai atât: Dacă interpretăm textual acest loc din Biblie (Deuteronomul 22.5), trebuie atunci să se arate că pantalonii de femeie sunt îmbrăcăminte de bărbat. Aceasta se poate face numai dacă cineva își permite să stabilească înțelesul unui cuvânt și constrânge pe alții să recunoască propriile definiții. Cu siguranță acesta nu este drumul biblic. Dar a interpreta textual acest loc, după părerea noastră este deja nebiblic, deoarece pe de o parte aparține Legii, față de care noi creștinii am murit, și pe de altă parte noi nu ar trebui să purtăm haine țesute din felurite fire, din lână și în unite împreună, cu care astăzi nimeni nu mai are nici un fel de probleme. Căci aceasta se spune în același capitol, șase versete mai departe!

g) Se spune: Cineva nu poate lua parte, dacă nu a fost botezat ca credincios.

(Aceasta este de fapt un caz aparte de la punctul d)

Nu vrem să facem aici un studiu asupra botezului, ci numai următoarea remarcă: În Scriptură nu este nici un indiciu, că botezul numai atunci este relevant, dacă cel credincios l-a făcut după ce el a devenit credincios.

Deseori se amintește Marcu 16.16, ca să se dovedească, că credința trebuie să preceadă botezul. Acolo se spune: »Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit«. Că aici este vorba de o succesiune, este o interpretare total arbitrară.¹ Nimeni care lucrează într-un combinat chimic și citește la poarta de intrare, că accesul în hale este permis numai după așezarea ochelariilor de protecție și încălțarea încălțămintei de siguranță, nu se va gândi să se întrebe dacă acela care s-a încălțat înainte de a-și pune ochelarii nu are voie să intre.

Este cu totul altceva, dacă cineva nu vrea să se boteze. În acest caz trebuie clarificat, dacă el ia în serios Cuvântul lui Dumnezeu, dacă principial consideră că un credincios trebuie să fie botezat. Dacă nu, s-ar putea ca el să fie într-o stare morală rea a neascultării conștiente față de Cuvântul lui Dumnezeu (răul moral) sau nu consideră că Biblia este Cuvântul inspirat, desăvârșit, al lui Dumnezeu (răul în învățatură).

Motive care au condus la aceste criterii suplimentare

a) Se afirmă, că prin primirea credincioșilor din alte cercuri de părtășie te faci una cu aceste cercuri de părtășie (ale musafirului !) și cu toate învățăturile lui.

În lucrarea „Întrunirea și slujirea” (Beröa Verlag, 1992) se spune:

Ca să apreciezi pe ce fundament stă o asemenea masă, trebuie mers la originea întemeierii ei. Ea poate să fie urmarea unei despărțiri în biserică, roada unei învățături greșite sau rezultatul unui duh de independență, sau să ia naștere printr-o organizație omenească ... Din aceasta rezultă, că o persoană, care se află la o astfel de masă, chiar dacă ea este un mădular al trupului lui Hristos, nu poate fi primită în părtășia la Masa Domnului; numai dacă ea se curăță personal de răul de care a fost legată prin masa la care a fost până atunci. Altfel Adunarea lui Dumnezeu, care primește pe o astfel de persoană fără nici un fel de condiții, va accepta răul, care este legat cu masa amintită și se declară solidară cu ea ... Adunarea lui Dumnezeu, care primește temporal această persoană, consimte prin aceasta masa, cu care cineva în felul acesta s-ar unii pe viitor.

1 Corinteni 10 învață exact contrariul, și anume, că acela care are părtășie cu o anumită masă, se leagă de ceea ce stă înapoia mesei (sau cu aceea, pentru care este această masă!). Acest capitol nu învață, că o adunare care primește un vizitator se leagă cu tot ce crede vizitatorul, sau cu părtășia lui de credință.

În 1 Corinteni 10 este vorba de trei mese:

- Altarul din Vechiul Testament (1 Corinteni 10.18), care și în Vechiul Testament este numit “Masa Domnului (Maleahi 1.7; Ezechiel 41.22; 44.16)
- Masa Domnului (1 Corinteni 10.21)
- Masa dracilor (1 Corinteni 10.21)

Israelitul, care își aducea jertfa, avea părtășie cu Altarul, care în timpul Vechiului Testament era Masa Domnului. Dar nu era altarul de lemn, ci ceea ce acest Altar însemna. Dacă noi am sta la „masa idolilor”, atunci vom avea părtășie cu demonii, care stau înapoia acestei mese, și dacă noi suntem la »Masa Domnului«, avem părtășie cu Domnul și cu ceea ce reprezintă această masă. La aceasta aparține desigur și adevărul cu privire la »un trup«.

Deci dacă noi lăsăm pe cineva, care consideră anumite lucruri, care, după înțelegerea pe care noi o avem din Scriptură, nu ar fi în concordanță cu Biserica (aici nu este vorba de învățăturile fundamentale greșite!), să ia parte la Masa Domnului, nu ne facem nici pe departe una cu aceste gânduri. Dimpotrivă, acela, care vine la noi, are părtășie cu noi și cu ceea ce noi vestim prin Masa Domnului. Dacă, de exemplu, noi am învăța, că pâinea și vinul se transformă în trupul lui Hristos – vezi euharistia -, atunci oricine ia parte cu noi la Masa Domnului se unește cu acest gând, cu această învățătură greșită. Dacă cineva vrea să ia parte undeva la Masa Domnului, el trebuie să fie sigur, că în acele Adunări nu sunt principii și învățături, care din pricina conștiinței lui trebuie să le respingă. După părerea noastră, acesta este aspectul principal al locului din 1 Corinteni 10. Încă un exemplu: presupunem că un creștin din timpul acela ar fi adus o jertfă de împăcare pe altarul iudaic, prin aceasta altarul nu ar fi devenit Masa Domnului în sensul nou-testamental, numai pentru că acel creștin a luat

regulat parte în Ierusalim și la »Masa Domnului« nou-testamentală. Și este de neimaginat să admitem, că ceilalți (de exemplu, iudeii ortodocși), care au mâncat din aceiași jertfă de împăcare, au acceptat prin aceasta principiile cu privire la Masa Domnului, sau s-ar fi făcut una cu ele, dacă un astfel de creștin ar fi luat parte împreună cu ei la jertfa de împăcare.

b) Se pornește de la posibilitatea unei întinări din neștiință

vezi punctul e) de mai sus.

c) Cineva nu are o inimă curată, potrivit cu 2 Timotei 2.22.

»Fugi de poftele tinereții și urmărește neprihănirea, credința, dragostea, pacea, împreună cu cei ce cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată.«

Unii justifică criteriile lor suplimentare de primire la Masa Domnului cu acest loc și spun că nu se poate lua Masa Domnului împreună cu acesta sau cu acela, deoarece el sau ea nu are o inimă curată. Sunt, de exemplu, din aceia, care probabil sunt gata să accepte o singură dată pe cineva dintr-o grupare drept credincioasă, dar nu de mai multe ori, dacă el nu vrea să renunțe la gruparea lui. În privința aceasta este citat J. N. Darby cu următoarele două citate:

Nu se poate fi suficient de grijuliu în ceea ce privește sfințenia și adevărul; Duhul este Duhul Sfânt și este Duhul adevărului. Dar lipsa de cunoaștere a adevărului cu privire la Adunare nu este un motiv de excludere, dacă conștiința și umblarea nu sunt întinate. Dacă ar veni cineva și ar pune condiția, că vrea să meargă în ambele locuri, atunci el nu va veni în simplitatea cu privire la unitatea trupului; eu sunt convins, că aceasta este rău și nu pot să permit, și el nu are nici un drept să pună vre-un fel de condiții Bisericii lui Dumnezeu. Ea trebuie să exercite disciplina potrivit cu Cuvântul lui Dumnezeu, așa după cum este necesar. Eu nu cred, că cineva, care merge regulat și sistematic de la o grupă la alta, poate să fie sincer în privința aceasta. El se așează deasupra ambelor grupe și se supune ambelor grupe. Aceasta este însă o practică, care nu vine »dintr-o inimă curată«. Domnul să vă călăuzească. Gândiți-vă, că în felul vostru de a acționa reprezentați întreaga Biserică a lui Dumnezeu. (J. N. Darby, Letters, Vol. 2, pag. 10)

Deci dacă ei ar veni, și ar pune condiția, de a avea libertatea să meargă și în altă parte, eu nu aș putea să fiu de acord. Eu sunt sigur, că aceasta este greșit, și Biserica lui Dumnezeu nu poate permite ceea ce este greșit. Dacă ar fi din necunoaștință și ar veni cu o credință bună și în duhul unității la ceea ce simbolizează această unitate, nu i-aș respinge, din cauză că nu au rupt legăturile (cu sistemul); dar nu aș putea să accept, ca să ne facă o parte a taberei, și nici cerința de a merge în ambele părți, să fie înăuntru și afară ... Dar eu primesc pe cineva, care vine în simplitate și cu conștiința bună, din pricina părtășiei spirituale, chiar dacă el nu vede clar din punct de vedere bisericesc. Dar Adunarea este obligată, să exercite disciplina asupra lor, să cunoască umblarea și curăția inimii lor, dacă ei vin. Ei nu pot veni și pleca, cum doresc, pentru că conștiința Adunării va fi afectată în această privință și ea trebuie să fie conștientă de obligația pe care o are înaintea lui Dumnezeu și înaintea Aceluia, la a cărui masă se află. Superficialitatea cu privire la această problemă este acum mai periculoasă decât

oricând. Dacă cineva spune practic: eu vin, când vreau, ca să-mi ocup locul ca mădular în trupul lui Hristos, și merg la secte și la rău, când doresc, când mi-e mai simplu și mai plăcut, atunci aceasta nu este o inimă curată. Voința proprie este făcută în acest caz fir călăuzitor pentru Adunarea lui Dumnezeu, și Adunarea nu trebuie să se supună acestuia. Nu trebuie să fie așa, căci este evident greșit. Harul și paza Domnului să vă însoțească. (J. N. Darby, Letters, Vol 2, pag. 212).

Că J. N. Darby prin aceasta desigur nu a vrut să spună, că este imposibil să primești pe cineva dintr-o altă comunitate, dacă acesta nu a întrerupt mai înainte legăturile cu acea comunitate de credință, devine foarte clar din următoarea scrisoare:

Nu este nici o diferență între participarea la frângerea pâinii ca creștin și apartenența la părtășie, chiar dacă unii nu pot fi totdeauna prezenți; căci singura părtășie sau comuniune a mădularelor este aceea a trupului lui Hristos. Și când cineva frânge pâinea și prin aceasta este recunoscut ca mădular al trupului lui Hristos, atunci el stă sub orice formă de disciplină a casei. Eu nu pot să constrâng persoana respectivă să ia parte permanent la noi, căci probabil el vine cu dorința să dea expresie unității Duhului și crede totuși înaintea conștiinței sale, că drumul lui propriu este mai bun. Dacă inima lui este curată (2 Timotei 2), nu am nici un motiv să-l exclud; dar dacă ceva din comportarea lui face necesară excluderea, atunci el este supus ei, ca oricare altul. Dar eu nu cunosc o altă părtășie, decât comuniunea mădularelor trupului lui Hristos. Dacă această condiție este îndeplinită, este întrebarea, dacă el a făcut ceva, dacă trebuie să aibă loc disciplinarea prin excludere. (J. N. Darby, Letters, Vol 2, pag. 109 – din anul 1870).

Gândul este mai degrabă, că niciunui creștin nu-i este permis să pună *condiții sau cerințe* Bisericii lui Dumnezeu, și nu se poate cere, ca cineva să se așeze deasupra fărămițării și să considere sectarismul ca fiind bun.

G. Vogel a exprimat odată aceasta foarte just:

Se recunoaște clar, că afirmațiile repetate ale lui J.N.D. referitoare al următoarele două puncte sunt deseori interpretate contradictoriu una față de cealaltă:

- Insistența lui cu privire la faptul că apartenența la o comunitate (ortodoxă) în sine nu este un motiv de respingere, chiar dacă persoana respectivă după ce a luat parte „la noi” se reîntoarce în denominațiunea ei;
- Atenționările lui repetate referitoare la pendularea dintr-un loc în altul.

Unii frați pot într-adevăr avea greutăți să aducă aceste afirmații la unison, în ceea ce privește logica. În orice caz nu este corect, dacă (așa cum se practică parțial în spațiul englez) se face referire numai la *Letters*, vol. 3, pag. 132-133 ca „ultima scrisoare (și prin aceasta ,ultimul cuvânt’) al lui J. N. Darby referitor la această temă” și dacă fraza „But if one wanted to be one day among the brethren, the next among the sects, I should not allow it“ [1] se interpretează așa (sau aproximativ așa), ca și cum Darby prin aceasta ar fi vrut să spună că o admitere în astfel de cazuri ar putea avea loc numai dacă persoana

respectivă nu s-ar mai întoarce în denotațiunea „lui” (cu toate că în fraza anterioară contrariul este implicit [2]). Și aceasta este un curs „nou”, care ar trebui să se eticheteze ca atare. Însă atenționările referitoare la „pendulările dintr-un loc în altul,” specificate aici și în multe alte locuri arată clar. că Darby nu „s-a dat mulțumit” cu sciziunile între creștini și le-a privit ca pe o contradicție în prezentarea unității trupului, dacă s-ar admite persoane care tratează cu ușurătate sciziunile și că printr-o pendulare înapoi și încolo și participarea la masa Domnului când aici, când acolo sau într-un al treilea loc – după bunul plac – dovedesc clar aceasta. (Dintr-o scrisoare din 1992)

[Remarca redacției: [1] „Dar dacă cineva vrea să fie astăzi la frați și mâine la secte, eu nu-mi voi da acordul pentru admitere la masa Domnului.”

[2] Aici înseamnă: „Diferența cu privire la părerile bisericești nu este motiv pentru respingerea cuiva.”]

În trecut trebuie clar atenționat cu privire la acceptarea de criterii de admitere la Masa Domnului, care sunt confirmate prin scrisori ale unui frate, oricât ar fi el de prețuit. Baza noastră poate fi, și trebuie să fie, numai Scriptura.

Și dacă este vorba să apreciem dacă inima unui frate, care solicită părtășia, este curată sau nu, atunci să ne gândim cu toată seriozitatea, că nu ne este permis să privim în inima unuia din frații noștri, sau uneia din surorile noastre. Noi ne putem orienta numai după ceea ce fac și ce spun ei.

Un punct important mai este de adăugat: în practică trebuie să ținem neapărat seama, că trebuie lăsat loc pentru maturizare. În privința aceasta a scris cineva: „Potrivit Cuvântului lui Dumnezeu, numai în interiorul Biserici se învață ce este bine și adevărat; deci trebuie ca acolo să se ofere loc pentru maturizarea în adevăr prin credință și harul lui Dumnezeu.”

Se practică și gândul, că dacă, de exemplu, vine cineva dintr-o adunare independentă, este imposibil ca el să ne roage cu inima curată pentru primirea în Adunarea care respinge independența. La prima vedere aceasta sună convingător, dar în practică este combătută de multe aspecte. În primul rând se pune întrebarea, dacă acela care vine dintr-o „adunare independentă” are personal o părere despre această temă, sau nici nu este legat de ea. În al doilea rând, chiar și atunci când el are așa ceva, rămâne întrebarea, dacă el însuși este de părerea că, după convingerea lui, adunarea lui este independentă, sau sunt numai diferențe de înțelegere. Și în al treilea rând, dacă nu cumva el vine simplu, cu dorința – așa cum s-a exprimat J. N. Darby în scrisoarea citată mai sus – „să dea expresie unității Duhului, și crede totuși înaintea conștiinței sale, că drumul lui propriu este mai bun.” Pentru el părerea cu privire la acest punct nu este un criteriu care să deranjeze părtășia, și de aceea el vine cu inima curată.

Se mai afirmă: dacă un frate pleacă din adunarea A a unui anumit cerc de adunări și solicită participarea în adunarea B a aceluiași cerc, el nu va putea niciodată s-o facă cu inima curată, deoarece adunarea B, care se află în același cerc, în mod obligatoriu trebuie să împărtășească aceleași principii și învățături, pe care el le-a condamnat în adunarea A. Acest gând, despre care am vorbit la punctul c), pleacă de la premiza, că există realmente în

practică un astfel de cerc, în care toți au aceleași principii. O construcție teoretică, care nu există în practică, nu trebuie niciodată să hotărască criteriile noastre de primire. Prin aceasta nu se spune automat, că dacă adunarea B este în același cerc de adunări, ea practică automat toate principiile din adunarea A. Prin aceasta nu este absolut deloc exclus, că fratele se poate uni cu adunarea B, cu conștiința liberă și inima curată.

Dacă totuși se va constata că cineva nu vine cu inima curată, el trebuie atenționat și rugat să-și retragă cererea. Dar dacă totuși insistă, atunci se pune întrebarea, dacă nu cumva trebuie privit ca fiind caracterizat de prefăcătorie și incorigibil și prin aceasta prin rău moral (criteriul 1).

Cum trebuie să ne comportăm, dacă suntem într-o părtășie, în care permanent se tolerează astfel de criterii suplimentare?

Dacă s-a discutat cu cei care poartă răspunderea în adunare, în măsura în care este posibil, și totuși se ignorează – deci nu se pot împiedeca criteriile suplimentare de participare la frângerea pâinii -, atunci rămâne numai un singur lucru, despărțirea de această comunitate de credință și prin aceasta de nedreptate, căci sectarismul este nedreptate, respectiv roadă a firii pământești – vezi Galateni 5.20. Dacă trebuie să părăsești o comunitate de credință, aceasta nu înseamnă obligatoriu, că nu trebuie să mai ai nici o părtășie cu toți frații și toate surorile acestei comunități. Numai când este un caz de rău moral, de învățături fundamentale greșite sau de o învățătură care distruge credința, sau dacă cineva are legătură conștientă și indiferență față de acestea, atunci trebuie întreruptă orice părtășie. Și aici sunt valabile principiile din întrebarea mai dinainte cu privire la 1 Corinteni 10. Despărțirea este, așa cum am văzut, graduală, după cum este vorba de probleme fundamentale, de comportare sectară, sau este vorba de interpretări diferite ale Scripturii.

Așa cum am văzut mai sus, despărțirea între credincioși este o chestiune care trebuie tratată foarte serios și noi nu trebuie să fim indiferenți sau delăsători în privința aceasta, sau să acționăm prea repede și fără răbdare. Este bine să ne gândim, că - dacă nedreptatea (în cazul nostru special, criteriile suplimentare de admitere) este prezentă, chiar și atunci când ea a devenit vizibilă – plecarea abia atunci devine actuală, când nedreptatea este tolerată sau chiar este considerată bună. Atunci a venit momentul de îndepărtare de nedreptate, chiar dacă aceasta înseamnă îndepărtare de frații și surorile de credință. Dar în primul rând este datoria noastră, atât cât este posibil, să vorbim cu cei care poartă responsabilitatea și dacă aceasta nu ajută, să se ia și alți frați din adunările care resping criteriile suplimentare (de preferat adunări din vecinătate, deoarece prin apropierea lor pot aprecia mai bine lucrurile). Aici ajută cu siguranță aplicarea principiului în sensul din Matei 18.15-17. Mai întâi încerc eu singur să schimb ceva, apoi cu doi sau trei alături de mine și după aceea cercul devine mai mare. La aplicarea acestui principiu trebuie să ținem seama că o adunare nu are autoritate asupra altei adunări. Acest procedeu își pierde sensul, dacă adunările învecinate au aceeași învățătură sau practică ca și adunarea proprie. Abia după ce aceste acțiuni au rămas fără rezultate, sau nu sunt posibile, a sosit momentul să iei decizii, curățându-te singur. Aceasta suntem datori și față de frații și surorile pe care îi părăsim.

Nici un sfat al bătrânilor, nici o oră a fraților sau adunarea din vecinătate nu are ultimul cuvânt

la întrebarea căreia eu personal trebuie să-i răspund înaintea conștiinței mele și înaintea Domnului meu. De aceea nu este întâmplător, că apostolul Pavel solicită pe *fiecare* în parte: »*oricine* rostește Numele Domnului să se depărteze de fărădelege!«.

Adnotare

[1] N. tr.: Și totuși, dacă se ține seama de locul din Faptele apostolilor 8.36,37, rezultă că credința trebuie să precedă botezul, și este chiar o condiție, pentru a fi botezat («Dacă crezi din toată inima, se poate«).

Tradus de la: [Welche Zulassungskriterien sind biblisch?](#)

Traducere: Ion Simionescu